

Douwe Janssen

ZENDELING DOMINEE DIRK MAURITS BOERSMA

Al op jonge leeftijd had ik het verlangen in mij om mensen van Jezus te vertellen

In de kerkbode was te lezen dat ds. D.M. Boersma in een aantal plaatsen in het noorden zou preken of voorlichting zou geven over zijn (zendings)werk in Zuid-Afrika. Een mooie gelegenheid om hem te interviewen voor de kerkbode.

Altijd je best doen

Mijdrecht is de hoofdplaats van de gemeente De Ronde Venen in de provincie Utrecht. Een klein dorp dat zich langzaam maar zeker steeds meer ontwikkelde. In 1968 werd daar Dirk Maurits Boersma geboren in een gezin met negen kinderen. Vader was druk in zijn werk, directeur van een bedrijf waar grafkisten gemaakt werden. Daarnaast was hij zeer betrokken bij het kerkelijk leven. Kerkenraden en classes hadden voor hem geen geheimen. Op goed zestigjarige leeftijd is hij gestorven. De band met Maurits en zijn vader was gewoon. Niet echt innig. Moeder zorgde voor haar gezin. Ze bleef na het sterven van haar man nog twintig jaar alleen. Dirk Maurits: "Tijdens mijn burn-out, die ik later kreeg, heb ik me wel eens afgevraagd of mijn opvoeding daar debet aan geweest kan zijn. Altijd je best moeten doen. Ik heb nu geleerd, om mijn grenzen beter aan te geven." Dirk Maurits deed zijn vervolgonderwijs in Amersfoort en rondde zijn studie af in Kampen. In een tijdsspanne die hem goed leek.

Waarom Theologie?

"Ik had vanaf mijn twaalfde jaar het verlangen om predikant te worden. Misschien speelde mee dat mijn oudste broer ook voor die richting had gekozen. Ik had geen duidelijk beeld bij het predikant zijn. Onze gemeente had geen eigen predikant. Toen ik klaar was met mijn studie, ik was toen zevenentwintig jaar, werd ik beroepbaar gesteld.

Ik kreeg twee beroepen in Nederland en een voor Zuid-Afrika, voor het zendingswerk. Zending trok me niet direct, omdat ik mezelf niet alleen in een boomhut in het oerwoud zag wonen. Maar ik sprak goed verschillende talen en had al een half jaar in het buitenland gestudeerd. Ik denk dat God me daarmee voorbereid had, en ik heb het beroep naar Zuid-Afrika aangenomen. Daar kon ik ook gewoon tussen de mensen wonen en vrienden maken".

Hoe is het je daar vergaan?

Al vertellend zie je ds. Boersma door de straten van de townships van Pretoria lopen. Openstaan voor een gesprekje. Mensen aanklampend. De mensen daar zijn op een bepaalde manier gelovig. Je gaat eens naar de kerk als je dat uitkomt. Maar een volgeling van Jezus zijn en een levend lid van de kerk te zijn, is iets heel anders. Ook moesten de mensen er aan wennen dat een blanke hun taal sprak en met hen één wilde zijn. "Het was ploegen op de rotsen, maar na een jaar of zes ontstond er een gemeente van een dikke zeventig personen".

Het zendingswerk werd onderbroken door het beroep uit Denver aan te nemen. Opnieuw verrichtte hij pionierswerk, nu in een kleine gemeenschap van veertig personen.

"In 2007 kreeg ik opnieuw een beroep voor Zuid Afrika. Ik was ondertussen getrouwd en zo zijn we samen naar Zuid-Afrika vertrokken". De tijd had daar niet stilgestaan. Gekeken werd naar een nieuw gebied waar nu gewerkt kon worden. Dit werk wordt mee gesteund door de classis Appingedam. Zo komt ds. Boersma af en toe over naar Nederland en was hij hier de laatste weken. Hij brengt de classiskerken op de hoogte van zijn werk. Zo kan men meeleven en meebidden voor het werk daar. Over het bezoek dat hij net

aflegde zegt hij: “Ik heb ervan genoten om met de kerken in de classis kennis te maken, maar het was veel te kort”.

Je komt terug in Nederland en je merkt dat er in de GKv kerken veranderingen plaatsvinden.

“Vanuit het buitenland volg ik de gebeurtenissen. Het doet je soms je wenkbrauwen fronsen. Moet je over alle kwesties nadenken zoals dat nu gebeurt? Maar als je in Nederland bent en met mensen spreekt, komen de onderwerpen in een ander licht te staan. Dan vraag je je inderdaad af: ligt alles zo vast als we altijd beweerden? Anders dan bij ons kijken de Nederlandse kerken meer vanuit de samenleving. En probeert men antwoorden te vinden, die in overeenstemming zijn met wat de Bijbel ons leert. Ik heb er dan ook vertrouwen in dat GKv de Bijbel niet aan de kant schuiven. Men is in Nederland in een andere cultuur beland. Dan ga je vragen stellen bij de stelligheid waarmee o.a. mijn generatie is opgegroeid. Het Evangelie uitdragen in een veranderde wereld, dat spreekt mij aan. Ik denk dat de kerken in Zuid-Afrika meer geïsoleerd zijn van de wereld om hen heen. Ook is er minder contact met andere kerken.”

Wat is de consequentie daarvan?

“Als je je als kerk meer openstelt naar de wereld om je heen, komen er vragen boven. Daar zul je antwoorden op moeten vinden. Misschien overwegen hoe je geloofswaarheden anders moet formuleren. Dat kan voor jezelf ook goed zijn. Moet er een punt achter of kan het ook een komma zijn?”

Wat zou je onze kerken mee willen geven?

“Ik vind het heel belangrijk om met het evangelie van genade te beginnen en daar zelf ook uit te leven. Er spelen zoveel issues in de kerken en er komen veel ideeën uit de wereld op je af. Laat je daardoor niet afleiden van Gods genade en zijn koninkrijk: Jezus is koning! Pas op dat verschil van inzicht niet de plaats gaat innemen van het levend geloof. Ook bij verschil van inzicht zijn we toch in Christus met elkaar verbonden. Ik vind het erg jammer dat het gesprek daarover zo gauw op scherp wordt gezet en er dan gepraat wordt over weggaan uit de kerk. Laten we veel meer tijd nemen voor gebed. Want door al die andere drukte, raakt dat zomaar op de achtergrond”.

Wat kunnen wij leren van buitenlandse kerken en van de zendingskerken?

“Bij de gevestigde in Zuid-Afrika kerken liggen veel dingen al vast en hoor je vaak hetzelfde. Bij de zendingskerken is het nog veel meer een zoektocht. Jonge gelovigen kunnen radicale keuzes maken wanneer ze ontdekken dat hun identiteit en zekerheid in Christus vastliggen. Zou dat ons allemaal niet kunnen helpen, als we dat weer scherp krijgen? De Zuid-Afrikaanse kerken moeten meer wakker worden en rondkijken, terwijl de Nederlandse kerken de onveranderlijke waarheden van God weer moeten leren waarderen. Wees blij dat er vaste ankers zijn, want God verandert niet”.

Slotwoord?

“Het doet mij goed te merken dat de GKv kerken positief reageren op het zendingswerk. Ga daar mee door!” ■

